

את ואני לפני השינה ויש אלוהים

*

את חושבת שיבואו להרג אותנו הלילה
מכל הלילות?
הילדים ישנים במטות
נשימות הכלבה הופכות לכבודות
אם יהרגו אותנו הלילה
מכל הלילות
לא אתפלא
רק
אם
לא.

הר
הבית
הוא לא הבית שלי.
פעם בקרתי בזה.
עמדתי בין מבנים שונים המכסים על אבן גדולה
תחתיה עוד אדמה ואבנים רבות.
רציתי
להיות שם לבד,
לטפס על האבן,
לשכב על גב
ידיים מתחת לראש.

שמואל (אל חנה)

כאן, אמי, רב הזקב ויש לעשותו לקש.
קש בבין, אני מלבן לבנים לאח.
אח שישחק אתי תופסת וגם קלאס.
אח שלא יצליח לנחש את שמי.
ולכשאקרא יאמר –
הנני.

בקשתי
לראות את השמים,
לחוש על בטן,
נחשפת בין חלצה למכנס,
רוח חמימה של אמצע יוני.
אביא לשם מחברת ועט ואכתב שירים,
אביא לשם בנות שארצה לנשק,
אשאר ללון.

אם ישאלו אותי
איך אפשר להשיג אותך?
אמר

מחנה 80

*

בתוך מערת השמיכה
שמרנו על האש.
עד שהפכה רמזים
שהיו לשפה
לכל מעשה אהבה
שיבוא

רק המטה עמדה
במרכז החדר
מסרבת לאבד את הזווית
אל בקר אחד בחלון
שצבע את הנמשים שלך
בלי לצאת מהקנים
לפני שהתחיל הנקיון הזה
לפני הרבה נשים.

תתקשרו הביתה.
שם, על ההר, יצב הטלפון היחיד שלי.

לאט-לאט יגיעו עוד אנשים
יחנו על אבנים אחרות.
ההר יתמלא
בצלצולי טלפון,
במצמוצי נשיקות,
בתרועת עטים כותכים.

זה יהיה הר הבית.
האבן שלי תהיה המקום
שממנו התחיל הכל.
אקרא לה
בחבה
אבן השתיה.*

רויטל מיתקי שוקרת בימים אלה על הוצאת ספר שירה ראשון.

*"אבן השתייה נבראה בתחילה, ושאר עפרות תבל נדבקו לה רגבים רגבים, עד שהושלמה מלאכת הארץ כולה." (רש"י למסכת יומא)